Hayomyom.org

Hayom Yom: 22 Iyar

Day 37 of the Omer

פַּעַם אַחַת הִתְוַעֲדוּ חֲסִידִים הָרִאשׁוֹנִים — בִּשְׁנַת תקמ"ד-ז — וְתוֹכֶן שִׂיחָתָם הָיָה: דער רֶבִּי — רַבֵּנוּ הַזָּקֵן — האָט אוֹיפגעֶטאָן וואָס מעֶן אִיז נִיט עֶלעֶנט. אַמאָל, אִיז דער רֶבִּי — דער רָאשׁ מְתִיבְתָּא און גָּאוֹן — געֶוועֶן עֶלעֶנט, און דִי תַּלְמִידִים זַיינעֶן געֶוועֶן עֶלעֶנט. דער דֶּרֶךְ הַחֲסִידוּת וואָס דער רֶבִּי האָט מְיַיסֵּד געֶוועֶן אִיז דער גְרוֹיסעֶר גֶ-טלִיכעֶר אוֹיפְטוּ, וואָס דער רֶבִּי אִיז נִיט עֶלעֶנט און חֲסִידִים זַיינעֶן נִיט עֶלעֶנט.

Once, at some time in the years 5544-5547 (1784-1787), a group of early chassidim who were farbrengen together spoke of how their Rebbe, the Alter Rebbe, had done away with solitude. In previous eras, a Rebbe — a rosh yeshivah or a gaon — was alone, and his disciples were alone. The path of Chassidus blazed by the Alter Rebbe brought about an awesome G-dly innovation: the Rebbe is not alone and the chassidim are not alone.1